

[Nørgaard Sørensen]

huske, på noget som helst tidspunkt været afsat bevillinger af en sådan størrelsesorden, at alle ansøgninger har kunnet imødekommes. Man gætter vist ikke forkert, hvis man antager, at det heller ikke i fremtiden vil blive muligt at efterkomme alle ansøgninger, selv om mange kan synes nok så velbegrundede.

Det er naturligvis interessant, at det radikale venstre på denne baggrund har følt anledning til at fremsætte dette beslutningsforslag. Det skal jeg absolut ikke kritisere det radikale venstre for. Vi kan i den socialdemokratiske folketingsgruppe ikke give tilslutning til selve forslaget, men det er da klart, at vi vil være parate til at deltage i udvalgsarbejdet for at få opklaret de akutte problemstillinger, den pågældende skole står over for. Endvidere vil vi i overensstemmelse med det, ministeren har sagt, være parate til at drøfte mulige andre løsninger, f. eks., som det blev sagt, en renovering, men eventuelt også andre løsninger end en egentlig renovering. Vi vil gerne medvirke til en undersøgelse af sådanne andre mulige løsninger i udvalget – løsninger, der ikke er så ambitiøse som det oprindeligt foreslåede.

Bertel Haarder (V):

Der har været et par ejendommelige forhold i denne sag. For det første er folketingets tillid til de oplysninger, der gives af ministrene, nok blevet lidt reduceret. Det gælder for resten også efterlønsordningen; vi fik at vide, at den skulle hvile i sig selv, og så kom den til at koste 4 gange så meget. Her fik vi at vide, at det var absolut nødvendigt, og bagefter var det alligevel ikke nødvendigt. Der er et problem her, fordi vi mangler en uafhængig sagkundskab, som kan svare på vores spørgsmål; derfor er vi henvist til at få disse lidt redigerede svar fra embedsmændene. Det er et klassisk problem, som herved er blevet trukket frem i al sin alvor.

Ministeriet har en prioriteringsrækkefølge, hvor disse private skoler får lov at stå i 10 år i kø – nogle skoler står meget længere i kø – for at få deres byggeprojekter igennem, og så sker der det mærkelige, at den, der nu stod allerforrest i køen, pludselig bliver taget ud. Det er også lidt mærkeligt.

Jeg vil sådan set ikke bebrejde ministeren, at ministeren under indtryk af det overhånd-

tagende behov for besparelser, i hast siger: nu må vi lige se på alt nyt, der skal bevilges penge til. Det er enhver ministers ret at sige: nu vil jeg lige have ro til at se, hvad vi egentlig har råd til, nu standser vi det lige. På det punkt må man absolut sige, at ministeren gjorde, som finansministeren havde sagt, men når man så ser ministerens begrundelser til finansudvalget og hører, hvad der blev sagt også fra finansudvalgets formands side, så er det, det begynder at ligne en mærkelig strafteaktion.

Bl. a. er der et argument, som jeg efterhånden ikke kan tåle at høre, og som jeg derfor gerne vil få rammet en pæl igennem, så vi aldrig får det at høre mere. Det er det argument, at der er plads til de private skolers børn i det offentlige skolevæsen, og at i virkeligheden ligger de private skoler som en slags luksusrænse oven på det offentlige, fordi man til enhver tid skal have plads til alle børnene i det offentlige skolevæsen. Dertil er at sige: nej, det skal det offentlige skolevæsen ikke. Det offentlige skolevæsen skal ikke bygge nogen som helst plads og ansætte nogen som helst lærere og planlægge noget som helst for de børn, som går i de private skoler. De private skoler generer ikke skoleplanlægningen det allerfjerneste. De udgør det mest stabile element i dansk skolebillede. De ligger der med deres sprængfyldte lokaler, som ikke bliver udvidet, fordi der er denne byggekonto, som er så lille, at der ikke kan ske nogen udvidelser af betydning, og derfor ligger de der med deres helt faste elevtal. Det er måske vokset en lille bitte smule i de senere år, men man må sige, at den lille bitte mikroskopiske svingning i elevtallet, som kan skyldes, at en privat skole tager lidt flere børn, er som en mus at regne i forhold til den elefant af børnetalssvingninger, der kommer som følge af, at børnetallet går op og ned her i landet, og at et kvarter skiftevis er bryllups-kvarter og sølvbryllups-kvarter.

Der er kun det at sige til det argument, som man også kan læse i et svar af 25. januar til finansudvalget, at det offentlige skolevæsen skal have plads til alle børnene: nej, det skal det ikke, det er et falsk argument. Det offentlige skolevæsen skal regne med de private skoler som et fuldstændig stabilt element, og derfor skal de private skoler selvfølgelig også kunne bygge og fornys, når de trænger til det.